Архітектура
Чуже проколювало небо готикою,
хмурився химерами модерн,
рябіла східня екзотика,
щоб я помер.
Але я ріс вежею Успення,
видирався з сутеренних зажур,
щоб згодом
струнким і упевненим
став всім на голови
Юр.

"Юр" М. Сосенка
Юр восени самітній:
дерева летять за вітром,
дерева летять столітні,
як журавлі за літом…

Юр, як листок від печалі,
легкий,
і аж світиться наскрізь.
Він в небо
напевно відчалить,
бо в нього осінній настрій.

"Юр" О. Новаківського
Хлюпає полум’ям день,
бризка вогнем і вітрами,
вогнем червоних дерев,
вогнем стоязикої хмари.
Лише серед лави барв,
серед нетривкості й бурі
несе себе

вічності в дар
сильвета собору Юра.

Будинок
О, яка солодкість ліній,
гама барв медовосонна,
угорі венери з ліні
простягли лелійні лона.
Слимаки дзвінких балконів
закрутились ажурово,
і різьби химерні грона
зодягли дверей підкови.
Все веселкою, дугою
без контрастів і без кантів.
Лиш внизу кричать від болю
вдавлені у брук а т л а н т и.

"Муза" О. Новаківського
Осяяна сонячною повінню,
вона дивилась з його полотен
очима, що були повні
невимовної скорботи.
І тому,
що він прагнув бунту
і гострої,
як вістря,
музики,
вона мусила бути
його м у з о ю.

"Автопортрет" О. Новаківського
Він був замислений
і величний,
зайнявши весь сонячний простір,
до людей повернув обличчя

мудре і гостре.
А вона була десь в перспективі,
обличчя мала на руку оперте,
обличчя безнадійне і красиве,
і була його а в т о п о р т р е т о м.

"Пробудження" О. Новаківського

Дівчинка
потягнулась спросоння,
оголивши теплі коліна,
струнка, як сонячний промінь,
і сама серед стрункого проміння.
Стіни клали на себе сонце.
Воскресали давні ікони,
що спали в павутинному мороці
довгими віками.
І зникла з їх лику байдужість,
і полились благословенням їх очі,
бо настало п р о б у д ж е н н я
дівчинки
в полотняній сорочці.

"Зима" О. Кульчицької

Спала Земля,
підібгавши під себе ноги,
в затишнім
сніговім наметі,
а поруч у віковічних барлогах
зимували старі ведмеді.
А поруч
обгризали зайці
червоне пруття ожини.
І висли
великі, як у казці,
зірчасті сніжини…

Землі було тепло в наметі,
і уста вона склала в усміх,
бо їй снилось,
що ведмеді ласують медом,
а зайці мають молоду капусту.

Туман
Набухло дерево гігантською сльозою,
згубилось місто в білому полоні.
Твого волосся золотистий сонях
зазолотився на туманових полотнах.

І знову ти покірна і несміла
лиця зіперла лагідне овалля
на лебединих рук веселку білу,
так ніжно виткану із довгої печалі.

А ніч струмить в моє страждальне місто
крізь образ твій зворушливо прозорий.
Набухле дерево хитнулось і зависло
на веслах вій гігантською сльозою.

Пробач мені! Я терпну від бажання
спалити видиво у полум’ї червонім,
щоб за вогненними палкими вітражами
забронзовіла жінка в золотім шоломі.

"Лемкиня" П. Обаля
Стоїть мадонна в синіх лопухах,
у небі голубого світла.
Заплакане дитя раптово затиха,
здивоване таким великим світом.

Ось колихнулася колиска лопуха —
метнувся птах сполоханий в долину,
де димарі старих замшілих хат
заквітли білим квітом диму.

Повзуть кущі по лагідній горі,
росте дзвініця стрімко, як смерека.
Вода хмарин на теплу синю рінь
то напливе, то відпливає легко.

І білий бог з осяяних верхів
косу відкине, радісно уздрівши
мадонну і дитя між лопухів,
між синіх лопухів лемківського узлісся.

Могила Шашкевича
Жінка з чорного металу,
жінка чорної печалі
над могилою припала
у мовчанні…
Хрест стримів,
як долі стержень,
але біль поволі гаснув
і крізь траурну одежу
засвітилось тіло ясно.
І торкнув їй спокій вічі,
слід сльози з лиця зітерши…
І спливає тільки вічність
по складках її одежі.